

konservative Ordfører, det ærede Medlem Fru Mathilde Hauschultz, hævde, at man ikke i Lovforslaget behøver at indføre en Begrænsning af det Antal Ægteskaber, en Mand kan indgaa; i og for sig ønskede det ærede Medlem en Begrænsning, men hun tilføjede; at det var ikke nødvendigt at fæstne dette i Lovforslaget, for det begrænsedes af økonomiske Hensyn. Jeg forstaaer slet ikke, at dette skal være et økonomisk Spørgsmaal. Det skulde altsaa være saaledes efter det ærede Medlems Anskuelse, at en rig Mand skulde kunne gifte sig saa tidt, han vilde, men den fattige Mand derimod ikke. Det forbavser mig, at det ærede Medlem opfatter Ægteskabet paa den Maade.

Langt vigtigere end de Ændringer, jeg her har fremhævet, er det dog, at den højtærede Justitsminister helt har udeladt Afsnittene om Ægteskabets Retsvirkninger og Forældremyndigheden, om hvilken sidste det dog er sagt, at der er optaget nogle Bestemmelser i et andet Lovforslag, som endnu befinder sig i Landstinget. Disse Udtalelser er fra Kvindernes Side blevet modtaget med den største Beklagelse, thi netop paa disse Omraader er det, at den bestaaende Ordning er dybt uretfærdig mod Kvinderne. Derfor hilste Kvinderne det oprindelige Lovforslag, som fjernede den nedarvede Uret, med saa stor Tilfredshed. Jeg har hørt, at den højtærede Justitsminister har udtalt en overstrømmende Glæde over, at han i Kvindeforeninger ingen Bebrejdelser har faaet for Forelæggelsen af sit Forslag om Ægteskabs Indgaaelse og Opløsning. Der er intet mærkeligt deri, for dette Lovforslag rummer i Virkeligheden yderst faa Punkter, der gør Kvindens Stilling i Forhold til Manden enten bedre eller daarligere. Lovforslaget er væsentlig en Kodifikation, en Samling af de Regler, der allerede nu praktiseres, og som det kan være meget bekvemt at have samlet. Men man kan neppe hævde, at de nugældende Separations- og Skilsmisseregler i nogen særlig Grad er uretfærdige overfor Kvinderne. Derfor vil den højtærede Justitsminister ikke med sit foreliggende Lovforslag optræde som nogen Reformator til Gavn for Kvinderne særlig. Med Hensyn til de Spørgsmaal, hvørom Kvindernes Interesser har samlet sig, har Justitsministeren givet blankt op. Med stor Beklagelse er derfor Lovforslaget i dets foreliggende Form blevet modtaget fra mange Sider. Den højtærede Justitsminister har som Grund til, at han har udeladt Bestemmelserne om Ægteskabets Rets-

virkninger, anført, at han maatte underkaste dem en nøjere Prøvelse. Han har nu haft to Aar til sine Overvejelser. Det turde dog være en ganske rimelig Frist, efter at Kommissionen har haft Sagen til Overvejelse i 4—5 Aar og Folketinget i 1 Aar. Men endnu er der intet Lovforslag herom fremsat, og den højtærede Justitsminister har endogsaa, saa vidt jeg ved, udtalt, at det kunde være et Par Aar til, før der fremkom et saadant Forslag.

Den højtærede Justitsminister fremhæver Gang paa Gang, at han ikke kan forstaa Reglerne f. Eks. om Gifteeje i det oprindelige Lovforslag. Mon ikke den højtærede Justitsminister mod Sædvane her sætter sit Lys under en Skæppe? I alle Tilfælde vil Folketingsudvalget sikkert kunne oplyse den højtærede Minister om Meningene, hvis Ministeren vil komme til Stede ved Drøftelserne i Udvalget. Hvad angaar Reglerne om Forældremyndigheden, findes der, som nævnt, i et andet Lovforslag en Paragraf om, at den bør tilkomme begge Ægtefæller i Forening; men Ministeren har meldt Pas overfor Spørgsmaalet om, hvorledes denne Regel skal føres ud i Livet. Kan Forældrene ikke blive enige, har vi ikke ment — siger Justitsministeren —, at det var rigtigt, at Trediemand skulde kunne afgøre Striden, vi har holdt paa, at de to Ægtefæller skal blive enige, og kan de ikke det, saa opretholdes status quo, og saa vil der altsaa ikke ske noget.

Hvor uholdbart dette Standpunkt er, kan man se af et ganske simpelt Eksempel. Lad os f. Eks. antage, at Forældrene er uenige om Barnets Skolegang. Lad os tænke os, at de er uenige om, hvorvidt Barnet skal sendes til en Kostskole eller sættes i en Skole, der findes, hvor Familien bor. Kan Forældrene ikke blive enige, saa opretholdes status quo, siger Ministeren. Det vil altsaa sige, at saa kommer Barnet overhovedet ikke i Skole. Saaledes kan man tage talrige Eksempler. Saa let gaar det ikke for den højtærede Justitsminister at affærdige dette vigtige Spørgsmaal.

Det er min Opfattelse, og jeg taler her paa mit Partis Vegne, at vi ikke her i Folketinget kan vedtage Lovforslaget i den foreliggende Form. Det eneste rigtige vil være at tage alle de Afsnit op igen i Lovforslaget, som Justitsministeren har slettet. Enkelthederne kan naturligvis undersøges nærmere under Forhandlingerne; men i det hele og store bør Lovforslaget føres tilbage til den oprindelige Form. Det har været drøftet saa nøje og indgaaende, at det ikke vil kunne sinke Sagen at tage alle disse